

Постъпило е искане от прокурор при СРП за вземане на първоначална мярка за неотклонение „Задържане под стража” спрямо В. Т. Д., с ЕГН: *****, подведен под наказателна отговорност по досъдебно производство № 1464/2023г. по описа на 05 РУ СДВР, пр. пр.№ 20409/2023г. по описа на СРП по обвинение в извършване на престъпления по чл. 152, ал.1, т.2 от НК и по чл.194, ал.1 от НК. В мотивите се излага становище, че към настоящия момент може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъпленията, за които е подведен под отговорност, както и че са налице достатъчно данни, че има опасност да се укрие и/или извърши престъпление. В съдебно заседание представителят на СРП поддържа искането и моли съда да го уважи. Излага подробни съображения в негова подкрепа. Предлага на съда да постанови определение, с което да вземе спрямо обвиняемия В. Д. мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Защитникът на обвиняемия оспорва искането на прокурора за задържане и моли съда да не го уважава. Счита, че към настоящия момент не може да се направи обосновано предположение, че лицето е било автор в извършване на престъпленията, за които им е било повдигнато обвинение. Развива подробни съображения в тази насока. В заключение предлага на съда да постанови по – лека мярка за неотклонение. В своя лична защита и последна дума обвиняемият В. Д. моли да не бъде задържан. Акцентира на обремененото си семейно и имотно състояние, както и на неговата трудова ангажираност и постоянна адресна регистрация на територията на град Монтана. Съдът, като съобрази събраните в досъдебното производство доказателства, изложените в искането доводи, съображенията на страните и разпоредбите на закона, намира за установено следното: На 13.08.2023г. е било образувано настоящото наказателно производство по реда на чл.212, ал.2 от НПК с акта на първо действие – протокол за оглед на местопроизшествие. В хода на провежданото разследване е била разпитана в качеството на свидетел В. Б., която в двата си разпита признава, че обвиняемият В. Д. противозаконно се е съвкупил с нея, като е употребил за това сила и заплашване, както и че ѝ е отнел движима вещ – мобилен телефонен апарат марка „.....“, модел „.....“. По случая било извършено разпознаване на лице от страна на пострадалата, която разпознала Д. именно като лицето, което я е изнасило и е отнело телефона. В допълнение е била назначена съдебно медицинска експертиза, като по делото е приложено съдебномедицинско удостоверение № 201/2023г. на съдебен лекар от Клиника по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ „Александровска“ ЕАД от което е видно, че по освидетелствената са били установени белези, които биха могли да бъдат получени по описания от нея механизъм. Също така е приложен и протокол за доброволно предаване от 13.08.2023г., в който е било обективизирано предаването на мобилен телефон от страна на Д., отговарящ на отнетия от свидетелката. С Постановление от 14.08.2023г. за привличане в качеството на обвиняем било повдигнато обвинение спрямо В. Т. Д. в извършени престъпления по чл. 152, ал.1, т.2 от НК и по чл. 194, ал.1 от НК. Разпит в качеството си на обвиняем и в присъствието на служебен защитник, Д. депозира подробни обяснения, в които излага своята версия за случилото се. В тях отрича обвинението в изнасилване на пострадалата. Съдът намира, че от събраните до този момент гласни и писмени доказателства може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият В. Д. е извършител на престъпленията, за които му е било повдигнато обвинение. Същият не отрича в своите обяснения пред разследващия орган, че действително се е съвкупил със свидетелката В. Б., но отрича това да е станало чрез използване на сила и заплашване, като същевременно признава, че телефонът ѝ бил отнет от него. В противовес на изложеното са показанията на пострадалата свидетелка, която при своите разпити и извършено разпознаване е категорична, че обвиняемият я е изнасилвал като я е вкарал против волята ѝ в лекия автомобил и я е заплашил с нож, чието острие е било насочено срещу нея. В своите обяснения подведението под наказателна отговорност лице косвено признава, че в неговия собствен автомобил, където е било извършено съвкуплението със свидетелката Борисова, се

е намирало джобно ножче, а при направения оглед на местопроизшествието били намерени и иззети мокри кърпички, съдържащи намачкани кърпи, по които би могло да има следи от престъплението. Съдът намира, че в настоящото производство не следва да се извършва преценка по доказаността на обвинението, по отношение на неговите съставомерни обективни признаци, а единствено може да се преценява наличието на обосновано предположение, че обвиняемото лице, е извършило престъпленията, за които е било подведено под отговорност. В случая тези обстоятелства могат да бъдат преценени като вероятно случили се предвид показанията на свидетелката, извършеното разпознаване, представянето на писмени доказателства относно нейното здравословно състояние и частичното признание за извършване на престъплението по чл.194, ал.1 от НК от страна на обвиняемия при депозиране на неговите обяснения. По отношение на опасностите по чл.63, ал.1 от НК, а именно деецът да се укрие и/или извърши престъпление съдът счита, че в случая и двете са налице. Видно от повдигнатото му обвинение е, че същият е подведен под наказателна отговорност за извършването на две тежки умишлени престъпления, като от справката за съдимост се установява, че В. Д. е бил осъждан за предходни престъпления, едното от които също за посегателство против половата неприкосновеност на лице, навършило 14 годишна възраст. Също така от данните по делото се установява, че обвиняемият В. Д. живее и работи на територията на друго населено място, като предходните му посегателства са били извършени на територията на Районен съд – гр. Монтана. Именно в това населено място е бил установен и задържан като в съдебно заседание признава пред съда, че се е намирал на територията на град София във връзка с извършване на нерегламентирана търговска дейност, граничеща с престъпление по чл.324, ал.1 от НК. Също така от показанията на разпитаната свидетелка Б. се установява, че пред нея обвиняемият се е представил като лице, което не е от град София, жител е на град Плевен, като ѝ говорил на диалект. Именно тези твърдения в показанията на свидетелката водят до извода, за изначалния стремеж на дееца да остане анонимен за нея, което значително би го улеснило при извършване на конкретните посегателства спрямо нея Тъй като характерът на обвинението по чл.152, ал.2, т.1 от НК предопределя опасност при евентуално вземане на по – лека мярка за неотклонение обвиняемият да се опита да повлияе върху хода на разследването и същевременно не са налице доказателства, които да обусловят преценка за неговото по – благоприятно третиране, искането на прокурора по чл.64, ал.1 от НПК за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“ се явява основателно.